

Monna Orraryd

Kylmäsydäminen

Tuuli oli kylmä ja tunsin miten lumi meni kenkieni läpi, olin seisonut samassa pisteessä varmaan kaksikymmentä minuuttia. Katsoin kelloa, se näytti 16.52. Äiti oli luvannut tulla tänään aikaisin kotiin töistä, koska minulla ei ollut avaimia, mutta tottakai hän oli myöhässä. Kai taas tullut joku "akuutti työpuhelu" tai sitten joku "todella tärkeä paperi". Aina oli joku asia joka esti äitiä tulemasta kotiin ennen keskiyötä, mutta se ei ikinä ollut muka äidin vika. En ollut edes varma että mitä äiti teki työkseen, koska hän ei kertonut ikinä tarkalleen. Jotkut minun kavereista ei ollut ikinä nähnyt äitiäni, ja jotkut niistä luuli että äidilläni oli joku sairaus, tai että hän oli ilkeä. Olin jopa laskenut että koko tämän kuukauden aikana, olin syönyt äidin kanssa seitsemän kertaa. Yhtäkkiä heräsin ajatuksistani kun harmaa Fordi ajoi autotalliin, ja äiti juoksi autosta ulos luokseni.

"Anteeksi, anteeksi, toivottavasti et ole odottanut liian kauan, ei ollut tarkoitus!" Äiti huohotti stressaantuneena ja juoksi ovelle avaimen kanssa. Huokaisin ja astelin sisään palellen. Laitoin sukat heti kuivumaan ja menin sitten olohuoneeseen. Sormeni olivat ihan jäätyneet. Äiti meni kengät jalassa keittiöön ja avasi pakastimen, jaa kääntyi sitten minua kohti.

"Voisitko lämmittää vähän lohta? Minun pitää hakea Aada koulusta!" Hän sanoi.

"Joo." Sanoin ja nousin sohvalta. Äiti lähetti stressaantuneena lentosuukon ja sekunnissa hän oli lähtenyt. Kävelin olohuoneen poikki keittiöön ja otin pakastimesta lohen esiin. Luin pakkauksen takapuolelta miten se piti lämmittää. Laitoin lohen uuniin ja otin jääkaapista eilisen perunamuusin esiin. Oikeasti ei yhtään huvittanut olla kohtelias ja kattaa pöytä mutta tein sen silti, koska minulla ei ollut parempaakaan tekemistä. Olin juuri istuutunut kun ovi aukesi ja äiti tuli Aadan kanssa sisälle.

"Moi!" Sanoin Aadalle. Hän riisui takkinsa ja jätti sen lattialle ennen kun hän käveli sisälle.

"Aada, tule takaisin!" Sanoi äiti ja Aada kääntyi huokaillen. Hymyilin ja nousin sohvalta. Äiti meni keittiöön missä lohi oli uunissa ja kehui minua siitä. Äiti otti lohen uunista ja laittoi sen pöydälle. Sitten hän jäi seisomaan ja katsoi minua.

"Sanna, minäkin syön." Hän sanoi ja hoksasin että olin vain kattanut lautaset kahdelle.

"Ai, sori!" Sanoin ja katoin keittiöstä vielä lautasen, lasin, haarukan ja veitsen. Äiti kutsui Aadankin pöytään.

“No miten voitte?” Äiti kysyi ja tuntui vihdoinkin siltä että hän vähän rauhoittui.

“Hyvin mutta koulussa on täitä!” Aada vastasi pirteästi. Äiti huokaisi ja laitto kädet naaman eteen.

“Okei, lupaa että et koske kenenkään hiuksia ja älä lainaa toisten pipoja.” Äiti sanoi. Aada nyökkäsi ja otti palan lohta suuhun.

“Huomenna olisi hyvä jos te löydätte kaverin jonka luona voitte nukkua, koska minulla on töitä melkein koko päivän JA yön.” Äiti sanoi ja katsoi muka surullisena minua ja Aadaa.

“Joo, voin nukkua Miinan luona, kiitos äiti!” Aada hihkui. Hän ei ymmärtänyt. Vastasin vain nyökkäämällä.

Heräsin kello seitsemän siitä että ovi pamahti. Ensin pelästyin, mutta sitten hoksasin että se oli äiti, joka oli lähtenyt töihin. Nousin sängystä ja puin vaatteet ennen kuin menin keittiöön. Äiti oli jättänyt pöydälle leipiä, juustoa ja voita minua ja Aadaa varten. Kävelin pöydän ohi Aadan huoneen luokse ja avasin oven. Juuri kun avasin oven Aada pisti silmät kiinni. Tiesin että hän oli hereillä, mutta päätin olla kiva sisko ja en sanonut mitään, vaan menin Aadan sängyn luokse ja “herätin” hänet. Menin keittiöön ja otin viimeiset aamupalat esiin.

Paahdoin pari leipää itselleni ja söin nopeasti että ehtisin korjata pöydän ennen kouluun lähtöä. Kun Aadakin oli syönyt ja pöytä oli korjattu kello oli puoli kahdeksan, ja meidän piti lähteä kouluun. Oikeastaan meillä oli vähän kiire. Nyt kun Aada oli aloittanut ensimmäisen luokan, me kävelimme yhdessä kouluun.

Ulkona oli hämärää ja kylmää, ja mietin miten ihanaa olisi jos meillä olisi äiti joka vei meidät kouluun joka aamu. Me käveltiin reippaasti ja kun päästiin koululle kaikki muut oli juuri menossa sisälle.

“Heippa, pidä hauskaa!” Sain Aadalle kun me oltiin lähdessä eri suuntiin koulussa. Aada vastasi vilkuttamalla ja kipitti toiseen suuntaan käytävää. Kävelin luokkahuoneeseen ja istuuduin pöytäni ääreen.

“Sanna, olet myöhässä!” Katri katsoi minua vakavasti.

“Anteeksi.” Sain hiljaa. Otin matikan kirjani esiin ja aloitin laskemisen.

Koulun lopussa odotin ulkopuolella Aadaa, koska meillä loppui koulu samaan aikaan. Odotin pari minuuttia, ja sitten Aada ilmestyi koulun pihalle.

“Moi, mä lähden Miinan luokse!” Hän sanoi.

“Okei, jäätkö siis yöksi?” Kysyin. Aada nyökkäsi ja juoksi pois paikalta. Olin myös sopinut kaverini Tiinan kanssa että voisin nukkua hänen luona, mutta hänellä loppui koulu vähän minun jälkeen. Ei kestänyt kauan ennen kuin Tiina saapui paikalle.

“Moikka! Lähdetäänkö kotiin?” Hän sanoi ja minä nousin penkiltä.

“Äitillä on töitä, siksi mun pitää nukkua jonkun luona.” Selitin.

“Ai, muuten et olisi halunnut vai?” Tiina sanoi hymyillen.

“No tottakai!” Sanoin nauraen. Tiina asui vain pari minuuttia koululta ja kun me puhuimme ja nauroimme se ei tuntunut miltään, ja yhtäkkiä oltiinkin perillä. Tiina asui isossa kauniissa omakotitalossa. Hänen vanhemmat olivat molemmat sairaanhoitajia, mutta silti vaikutti siltä että he olivat kotona paljon ja aina he olivat kotona laittamassa Tiinalle ja Tiinan siskolle ruokaa.

Sisällä Tiinan isä seiso keittiössä paistamassa broileria. Minä ja Tiina mentiin Tiinan huoneeseen. Istuuduttiin harmaalle sohvalle, ja Tiina käynnisti tietokoneen. Katsottiin pari videota youtubesta mutta sitten tietokoneesta loppui akku.

“No voi!” Tiina huokaisi, ja nousi sohvalta.

“No ei me sitä tarvita, tehdään jotain hauskaa!” Sanoin ja yritin keksiä jotain joka oli hauskaa myös talvella. Tiina katsoi minua ihan niinkuin olisin pötkö.

“Mitä?” Kysyin. Tiina huokaisi ja pudisti päätään.

“Ai mitä sä haluat tehdä?” Hän kysyi.

“En mä tiedä, sulla on kauheasti tekemistä täällä!” Yritin parhaani mutta huomasin että olin Tiinan mielestä varmaan lapsellinen.

Ilta meni nopeasti ja me leivoimme pullia, koska emme keksineet parempaa tekemistä. Söimme melkein kaikki ja sitten meidän oli pakko mennä nukkumaan koska seuraavana päivänä oli koulu.

Herättiin aamulla Tiinan herätyskellon ääneen, ja kello näytti puoli kahdeksaa, koska tänään meillä alkoi koulu puoli yhdeksän. Minua väsytti eikä yhtään tehnyt mieli nousta Tiinan pehmeältä vieraspatjalta, mutta kun Tiina rupesi heittämään päälleni tyynyjä tunsin että oli pakko. Laitoin samat vaatteet päälle kuin eilen, koska minulla ei ollut muita ja mentiin Tiinan kanssa alakertaan. Tiinan äiti ja Isi seiso keittiössä ja huoneeseen levisi ihana haju. Tiinan isä seiso paistamassa pekonia ja Tiinan äiti laittoi juuri munakokkelin pöydälle.

“Moi, tytöt, huonoja uutisia!” Hän sanoi. “Tai ehkä teidän mielestä hyviä...”

“Mitä?” Tiina katsoi äitiään uteliaana.

“Tänään ei ole koulua, siellä on ollut murtovarkaita!” Sanoi Tiinan äiti. Katsoin yllättyneenä Tiinaa ja hän katsoi suu auki minua.

“Okei...No, mitä tehtäis sitten?” Sanoin ja kaivoin puhelimeni esiin taskusta.

“Syökää nyt aamupalaa, mutta menkää sitten vaikka ulos tai jotain.” Tiinan isä sanoi.

“Kirjoitan äidille.” Sanoin ja lähetin äitille viestin, että jäisin Tiinan luokse. Luultavasti hän ei välittäisi siitä mitä tein, ajatteli varmaan että on hyvä jos en ole kotona.

Tiina oli jo istunut pöydän ääreen ja hän laitto lautaselleen ison kauhallisen munakokkelia. Istuuduin hänen viereen ja me syötiin aamupala rauhallisessa tahdissa, nythän ei ollut koulua.

“No, mitä tehtäis nyt sitten?” Tiina kysyi kun me olimme tulleet hänen huoneeseen taas aamupalan jälkeen. Yritin keksiä jotain.

“Mennäänkö katsomaan koulua, vain vähän ulkopuolelta?” Kysyin ja Tiina katsoi minua kiinnostuneena.

“Okei, mutta ei ehkä kerrota äidille.” Tiina sanoi hiljaa. “Hän ei antais...” Nyökkäsin ja seurasin Tiinaa eteiseen.

“Mihin neidit ovat menossa?” Sanoi Tiinan äiti joka ilmestyi meidän eteen.

“Ulos vaan vähäksi aikaa, me ajateltiin rakentaa jotain lumessa!” Tiina valehteli mutta hänen äiti näytti tyytyväiseltä ja käveli takaisin keittiöön. Kiirehdimme ulos, koska me molemmat oltiin lähellä purskahtaa nauruun.

“Se on aika pötkö, se tietää että en ikinä menisi ulos siksi!” Nauroi Tiina. Kävelimme koulua kohti jännittyneinä. Mitä siellä olisi, verta? Ehkä kaikki ikkunat oli sirpaleissa, tai ovet murskattu? Kun koulun kulma näkyi meidän vauhti kiihtyi. Juoksimme pari metriä, mutta sitten jäimme paikalleen. Koko koulun piha oli täynnä poliiseja ja vilkkuvia valoja.

“Oho.” Sanoin hiljaa. Koko alue oli ympäröity raidallisella nauhalla, joka näytti selvästi ettei kannattaisi mennä lähemmäs.

“Sanna, mä sain idean!” Tiina katsoi minua salaisena.

“Mitä?” Sanoin ja minua ärsytti miten salaperäinen Tiina oli, kun hän seiso siinä hiljaa.

“Mennään takapuolelle, koska siellä ei ole poliiseja, mun pitää katsoa yksi juttu!” Tiina alkoi kävellä koulun toiselle puolelle.

“Okei...” Sanoin ja seurasin Tiinaa. Takapuolella oli hiljaista pihaan verrattuna, mutta ei siellä mitään jännittävää ollut, muuta kuin pari ovea, jotka olivat aina lukossa, ja vähän roskaa.

“Okei, ei täällä mitään ollut, mä ajattelin että koska etupuolella on kameroita, ne ehkä murtautui sisään tältä puolelta.” Tiina sanoi.

“Aika älykästä kyllä.” Vastasin ja kävelin lähemmälle ovia. Ei tosiaan ollut mitään merkkejä siitä että kukaan olisi murtautunut sinne sisään. Tiinakin tuli tutkimaan.

“Hei, katso!” Hän sanoi yhtäkkiä ja näytti sormella jotain hopeanväristä, joka lojui yhden oven alapuolella.

“Se on avain.” Sanoin ja nostin sen maasta. Se oli pieni tavallinen avain, samantapainen kuin meidän kotiavain. Ovi meidän edessä oli ruskea, aika ruma ovi, joka meni koulun varastoihin. Kokeilin painaa avaimen oven avaimenreikään, ja se toimi. Katsoin Tiinaa ja hän katsoi minua takaisin.

“Ihan niinkuin jossain elokuvassa!” Tiina näytti jännittyneeltä. Juuri kun olin avaamassa ovea, kuulumme askelia. Kaksi miestä läheni, ja koska kuulumme walkie talkien ääniä, päätelimme että he olivat poliiseja.

“Tule, ne ei kyllä ilahdu.” Sanoin mutta huomasin että Tiina veti minua takaisin. Tiina avasi oven ja juoksi sisälle.

“Oletko sä ihan hullu?!” Tiina vain hymyili, ja kun askelet kuului ihan läheltä juoksin sisälle. Tiina laittoi oven kiinni ja automaattiset valot syttyivät.

“Mä en ole täällä valmis.” Tiina katsoi ympärilleen.

“Ja mitä sä aiot tehdä sitten kun poliisit avaa oven ja tulee tänne?” Yritin kuulostaa niin vihaiselta kun pystyin. Tiina huokaisi ja kääntyi katsomaan huonetta. Huone oli aika tylsän näköinen. Keltaiset seinät näyttivät vanhoilta ja huoneessa oli pari vanhanaikaista kaappia. Huoneessa oli kaksi ovea, ja yhden oven vieressä hissi, johon tarvittiin avaimet. Tiina kokeili kaappeja, mutta ne olivat lukossa, ja meidän avain ei sopinut niihin. Päätin että kun nyt olimme täällä, niin miksi ei käyttää sitä mahdollisuutta, ja nähdä että mitä siellä on. Avasin yhden ovista. Tuntui siltä että jäädyin.

“Tiina.” Sanoin hiljaa. Kuulin Tiinan kääntyvän ja lähestyvän minua kohti. Tiina jäi seisomaan viereeni. Huone näytti siltä että siellä oli räjähtänyt pommi. Tuolit olivat ylös alaisin ja pöydillä lojui kaatuneita kahvikuppeja, papereita ja kyniä. Kaapit olivat auki ja kaikki kaapit olivat tyhjä.

“Siis tää on IHAN niinkuin leffassa!” Tiina näytti siltä että hän oli avannut oven johonkin satumaailmaan. Minä itse olin enemmän huolestunut.

“Musta tuntuu että tämä on oikea rikospaikka.” Sanoin ja otin pari askelta eteenpäin. Kaikki oli hiljaista ja näin edessäni miten mustaan pukeutuneet rosvot repivät kaapeista tietokoneita ja elektroniikkaa.

“Tietokoneet ovat varastettu, tämä on tietokonekaappi!” Tiina oli laittanut kaapin kiinni, ja näytti sormella lappua jossa luki “Tietokoneet”. Yhtäkkiä kuului ääni ulkoa. Joku avasi oven.

“Joku tulee, piiloudu!” Tiina huusi ja hävisi pöydän alle, roskakorin taakse. Itse nurkassa olevan sohvan alle ja samalla kuului askelia seinän toiselta puolelta. Äkkiä huomasin että ovesta - joka meni ensimmäisestä huoneesta siihen missä me nyt oltiin - oli lukko. En jäänyt miettimään vain lensin ylös piilopaikastani ja syöksyin oven luokse. Väänsin lukon kiinni ja menin takaisin sohvan alle.

“Mitä sä teit?” Tiina katsoi roskakorin takaa.

“Laitoin oven lukkoon, ja toivottavasti niillä ei ole avainta, mutta kun ne poliisit on lähtenyt, me painutaan pois, okei?!” Sanoin, mutta ennen kuin Tiina ehti vastata, joku kokeili toiselta puolelta ovea. Tuntui siltä että sydämeni löi niin kovaa että se kuuluisi, ja oli vaikeaa hengittää, kun ei saanut kuulua äänen ääntä. Yhtäkkiä kaikki oli ihan hiljaa ja minä hengitin ulos. Tiina ryömi pois pöydän alta ja meni ovelle kuuntelemaan.

“Ei kuulu mitään.” Hän kuiskasi ja minäkin ryömin esiin sohvan alta. Tiina väänsi lukon auki ja laittoi käden kahvalle. Hän avasi hitaasti oven ja katsoi ulos huoneeseen.

“Huh!” Tiina sanoi ja avasi oven kokonaan. Siellä oli hiljaista ja kaikki näytti samalta kuin ennen.

“Me ei olla katsottu tuonne toiseen huoneeseen.” Tiina sanoi ja nyökkäsi huoneen toiselle puolelle, missä oli toinen puuovi.

“No ei todellakaan katsota! Nyt me mennään ulos, mä en jaksa tänään lisää jännitystä!” Sanoin ja Tiina huokaisi. Kun lähestyimme ulko-ovea huomasin että sen vieressä oli ikkuna, joka oli peitetty verhoilla.

“Odota, älä avaa ovea.” Sanoin ja menin ikkunan luokse. Nostin verhoa vähän, ja ilokseni siellä ei ollut ketään.

“Okei, juostaan.” Sanoin ja kun Tiina yritti avata oven, me molemmat hoksattiin että siihen tarvittiin sisäpuoleltakin avain.

“Missä se avain on?” Tiina katsoi ympärilleen.

“Sulla se oli!” Sanoin ja paniikki nousi sisälläni. Tiina käveli nurkasta nurkkaan, mutta avain oli kadonnut.

“Otitko sä sen mukaan tuonne?” Sanoin ja katsoin ruskeata huonetta missä me oltiin oltu piilossa.

“En, mä muistan että mä laitoin sen tuohon kaapin päälle, mä lupaan.”

Tiina katsoi surullisena puunväristä kaappia joka seiso seinää vasten.

“Poliisit otti ne. Ihan varmasti, niillä on tarkat silmät.” Sanoin ja hetkeksi luulin että rupesin itkemään, mutta päätin että olen rohkea, ja että me selviämme.

“Ikkuna, kiivetään ikkunasta ulos.” Tiina sanoi ylpeänä, koska oli keksinyt ratkaisun. Katsoin ikkunaa, se oli ehkä yhtä iso kuin tietokone.

“Miten me mahdutaan?” Kysyin. Tiina riisui takkinsa.

“Kyllä me mahdutaan!” Hän sanoi ja käveli ikkunaa kohti. Hän repi verhot pois tieltä ja avasi ikkunan. Huoneeseen levisi kylmä tuuli. Tiina kiipesi ikkunasta helposti ulos, minulla oli hieman enemmän vaikeuksia, mutta pääsimme molemmat ulos.

“Okei, mitä me nyt tehdään?” Tiina sanoi yhtä pirteänä kuin ennen koko tapausta.

“Tällä puolella ei ole kameroita, se on harmi.” Sanoin ja aloin miettiä miten voisimme löytää rosvon.

Katsoin ympärilleni, ja yhtäkkiä sain mainion idean.

“Tiina, Ullalla on kameroita, ehkä ne kuvaa tänne asti!” Sanoin ja Tiina nyökkäsi kiinnostuneena. Ulla oli vanha nainen, joka myi karkkia pienessä kaupassa. Kaikki koululaiset ostivat sieltä karkkia koulun jälkeen. Kauppa oli juuri koulun takana, ja valvontakamerat kuvasi kaupan pihaa, koska siellä oli ennen ollut ongelmia töhertelijöiden kanssa. Juoksimme Ullan kaupan luokse ja syöksyimme sisään tiskille.

“Ulla, me tarvitsemme apua!” Tiina sanoi. Ulla nauroi vähän mutta kuunteli sitten kiinnostuneena.

“Me halutaan katsoa sun valvontakameran videoita, jos ne riittää koulun takapihalle. Koululla on ollut murtovarkaita, ja me tiedämme että rosvo murtautui takapuolelta!” Sanoin ja Ulla nyökkäsi hitaasti.

“Okei, seuratkaa minua.” Ulla sanoi ja meni tiskin taakse olevaan huoneeseen. Se näytti tavalliselta toimistolta, ja siellä oli kaksi tietokonetta.

“Tässä.” Ulla sanoi ja käynnisti tietokoneen. Hän valitsi videon ja kysyi mihin kellonaikaan tämä tapahtui.

“En tiedä, katsotaan yön videot.” Sanoin. Ulla laitto videon päälle. Se oli aika suttuinen mutta koulun takapuoli näkyi. Kauan aikaa kesti ilman että mitään tapahtui. Tuntui siltä että videon katsomisessa ei ollut mitään ideaa, mutta viimein iso auto parkkeerasi koulun takapihalle.

“Koska tämä oli?” Kysyi Tiina.

“Kello seitsemän aamulla.” Ulla sanoi.

“Mitä? Ei voi olla.” Sanoin pettyneenä. Mutta sitten videossa tapahtui jotain kiinnostavaa. Kun miehet rupesivat lastata tavaroita pakettiautosta, kuvaan tuli kolmas ihminen toiselta puolelta. Tyyppi meni hidasta vauhtia eteenpäin ja kun miehet ajoi ruokavaunut sisälle, tyyppi seurasi niitä.

“Musta tuntuu, että me ollaan löydetty syyllinen.” Tiina sanoi. Video näytti vähän aikaa tyhjää, mutta sitten ovi aukesi ja miehet kävelivät ulos, mutta tuntematon tyyppi ei tullut ulos. Pakettiauto ajoi tiehensä ja video jäi tyhjäksi. Mutta sitten takaovi aukesi ja tummapukuinen tyyppi juoksi laukun kanssa ulos ja pois kuvasta.

“Stop! Pysäytä video.” Sanoin ja Ulla kelasi takaisin, ja pysäytti videon.

“Onko se nainen?” Tiina hämmästyti. “Minä luulin että kaikki rosvot ovat miehiä.”

“Höh, ei nyt sentään.” Ulla sanoi. Tyyppi todella näytti naiselta. Ja minä tunnistin juuri sen naisen. Laukku oli tuttu, takki oli tuttu, koko ihminen oli tuttu, ja se riitti. Nousin tuoliltani ja poistuin huoneesta. Pamautin oven kiinni ja juoksin. Juoksin koulun ohi, koko matkan kotiin. Ovi oli kerrankin auki, mutta äiti ei ollut kotona, vain Aada.

“Moi!” Hän sanoi iloisena kun menin sisään. Mutisin jotain nopeasti ja juoksin sitten kellariin.

“Mitä sä teet Sanna, sä tiedät et sä et saa mennä tuonne!” Aada huolestui. Äiti oli aina sanonut että kellarissa on sähköä joka on vaarallista, mutta ei siellä ollut. Kellari oli isompi kuin mitä olin muistanut. Viimeksi kun olin siellä oli varmaan kuusi vuotta sitten. Katsoin ympärille huoneeseen mutta en nähnyt mitään. Sitten huomasin kaapin joka seiso nurkassa. Avasin sen ja tunsin raivoni nousevan. Juoksin yläkertaan. Aada seiso edelleen katsomassa kellarin ovea kohti.

“Koska äiti tulee?” Kysyin.

“Kohta, en mä tiedä.” Vastasi Aada. Otin puhelimeni taskusta ja soitin äidille.

“Moi kulta, olen töissä mitä asiaa!” Äiti sanoi, mutta ääni kuulosti ihan erilaiselta kuin ennen.

“Tule kotiin.” Sanoin ja lopetin puhelun.

“Mitä on tapahtunut Sanna!” Aada katsoi minua huolestuneena.

“Ei hätää, jatka vaan sitä mitä teit!” Sanoin niin rauhallisena kun pystyin ja menin taas kellariin. Otin kaapista laukun ja nostin sen eteiseen. Aada oli poistunut paikalta, niin avasin laukun. Siellä oli ainakin kymmenen tietokonetta. Ulko-ovi aukesi ja äiti astui sisälle. Hän tuijotti minua ja laukkuja.

“Löysin vähän vaarallista sähköä.” Sanoin vihaisena. Äiti ei sanonut mitään, seiso vain siinä hiljaisena. Minua teki mieli soittaa poliisille. Hän oli äitini, mutta hän ei ikinä ollut välittänyt minusta niin kuin oikea äiti. Aada tuli paikalle.

“Kulta...” Äiti sanoi.

“Äiti murtautui meidän koululle, Aada.” Sanoin.

“Mitä?” Aada tuli viereeni. “Miksi, äiti?”

Nojasin pääni auton ikkunaa vasten ja tunsin väsyn koko kropassani. Päivä oli ollut pitkä täynnä odotusta, vaikeita kysymyksiä ja miettimistä. Nyt se oli päätetty. Minä ja Aada asuisimme isämme luona. Minua jännitti. Mitä hän sanoisi? En ollut tavannut isiä moneen vuoteen. Auto pysähtyi keltaisten rivitalojen eteen.

“Oletko valmis Aada?” Kysyin. Aadan poskelle ilmestyi kyynel.

“Anteeksi, kun tein näin.” Sanoin ja ajattelin että en ollut yhtään ajatellut Aada-raukkaa.

“En minä halua äidin luokse.” Aada sanoi. Katsoin häntä hämmästyneenä.

“Äiti on ilkeä. Rosvo.” Hän sanoi. Ajattelin että niin hän oli, ja lisäksi hän ei välittänyt meistä pätkääkään. Hän oli kylmäsydäminen, ja minä päätin että minusta ei ikinä tulisi semmoinen.